

Radu-Diomid Drăguș

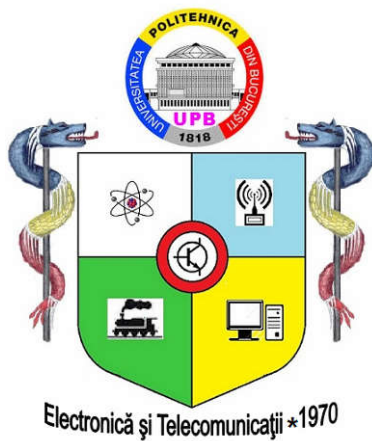
*INGINERÎ ELECTRONIȘTI
UPB 1970*

Radu-Diomid Drăguș

INGINERII ELECTRONIȘTI UPB 1970

45 de ani de la absolvire

Editura POLITEHNICA

Motto:

Admirabilă-ntâlnire
Care parcă ne “transduce”
Într-o lume minunată
De unde nu te-ai mai duce.

Dragi colegi,

Anul acesta 2015, pe data de 21 Septembrie am sărbătorit la sediul Facultății de Electronică din București 45 de ani de la absolvire. Prezența a fost bună, în jur de 70 de colegi, comparația fiind făcută în raport cu întâlnirile din alți ani. Ca de obicei întâlnirea a demarat cu adunarea în curtea Facultății, apoi cu pozele făcute, bine, de aceeași persoană de ani de zile. Am continuat în aula Facultății unde Victor a ținut discursul deja tradițional. A fost invitat și actualul decan, prof. Cristian Negrescu, care ne-a vorbit despre situația prezentă din Facultate.

Partea cea mai mare a timpului petrecut în aulă a fost consumată cu strigarea catalogului. Fiecare a vorbit despre activitatea profesională și personală, unii chiar antrenându-se în tirade mai lungi. Este interesant cum fiecare coleg, odată strigat la catalog, a început un fel de destăinuire a ceea ce a făcut de-a lungul vieții, bineînțeles pe scurt. Această destăinuire, sau relatare, a fost ca o spovedanie în fața unui duhovnic. Acest duhovnic a fost de fapt întreaga asistență iar spovedania a constatat în relatarea faptelor bune, nu a celor rele.

Partea finală, cea mai “gustoasă”, s-a desfășurat în cantina/restaurantul Facultății. Grație organizatorului Victor Neagoe totul s-a desfășurat în cele mai bune condiții, iar meniul la cantină a fost delicios, vinurile la fel.

Acum urmează mai multe poze, cu comentariile/catrenele incluse. La sfârșit voi da multe poze, făcute de mine dar și preluate de la Mișu Gheție, Nicu Drăgulănescu, Elek Orban, în ideea de a prezenta toți colegii prezenți în restaurant, poate pe câțiva nu i-am prins în poze.

Văzând imaginea de mai sus mă gândesc ce fraier am fost, puteam și eu să fiu pozat cu frumoasele americance apelând la un coleg. Mă consolez totuși cu ideea că am mai ratat astfel de ocazii (dacă asta este o consolare).

A lipsit de la intalniri
De colegi organizate,
In sfarsit s-a hotarat
Sa vina la Facultate.

Cu o voce tunatoare
Gavriliu canta-n armata
Cu fratele impreuna,
Sa-i auda trupa toata.

Eu în lucrarea precedentă [“IE70_2015_Întâlnirea de 45 de ani. Preludiu”](#), trimisă pe adresele de e-mail și postată pe site-ul nostru, am descris blazonul generației noastre de Ingineri electroniști, UPB seria 1970, blazon imaginat și făcut acum vreo doi ani. Evident acest blazon nu este o capodoperă a genului, eu nefiind nici artist nici herald, dar am încercat să simbolizez cât mai bine Facultatea de Electronică și secțiile din vremea noastră. Descrierea blazonului am făcut-o ca o prefigurare a surprizei ce a avut loc la întâlnirea noastră din 21 Septembrie 2015. Această surpriză ne-a rezervat-o Sorin Marcovici, colegul nostru de la secția Ingineri fizicieni. În urma cu peste o lună față de data întâlnirii mi-a scris din America și-mi propunea să mă ocup de materializarea blazonului într-o insignă urmând ca el să finanțeze lucrarea. Eu am fost de acord, imediat am căutat firma corespunzătoare, am fost acolo, am văzut insigna, o tăbliță, dar mi s-a părut ceva ocazional care se pune în piept la un anumit eveniment. În final am ales medalia care este mai decorativă și este predestinată păstrării. “Infrafracțiuni” de acest gen Sorin a mai avut cu doi ani în urmă, când aveam întâlnirea anuală la nivel de grupă IF70. Tocmai intram într-un restaurant unde făcusem programare și la intrare ne trezim cu un domn care se prezintă cu câteva sticle de șampanie. Șampania era din partea lui Sorin iar domnul era cumnatul lui din București. Atunci ca și acum l-am “sanționat” pe Sorin cu catrene. Semnificația gesturilor lui Sorin o înțelege fiecare.

Nu uitati colegi iubiti,
Cât trãiti sã n-o topiti !

Radu fiind creatorul
Și Sorin finanțatorul
Dezvăluie constatarea
Ce-nseamnă colaborarea.

Plecând de la frumoasa surpriză, care cred că a încântat pe mulți colegi, mi-am amintit de un fapt amuzant, citit cândva, cu marele fizician rus Piotr Kapița, laureat al premiului Nobel.

Ca o paranteză, el a fost născut din părinți basarabeni și știa perfect limba română. Numele Kapița (de la căpița românească de fân), faptul că avea părinți basarabeni și cunoștea limba română impun ideea că ar fi de origine română.

Într-o perioadă Kapița și-a făcut un stagiu la celebrul laborator de fizică al lui Rutherford din Marea Britanie. La un moment dat rușii i-au interzis să părăsească țara, el implicându-se în crearea bombei cu hidrogen rusești. Deja la o vârstă înaintată nu i s-a mai restricționat părăsirea granițelor și el atunci a făcut o vizită în Marea Britanie la vestitul laborator să-și vadă vechii colegi. În discursul lui a rostit o parodie după o frază din romanul unui autor american (nu-i știu numele) “Bărbații preferă blondele” (după acest roman s-a făcut și un film). Fraza respectivă sună cam așa: “*iubirea e bună, dar o brățară de aur te ține o viață întreagă*”. Plecând de la valoroasele experimente făcute în laboratorul lui Rutherford, Kapița a parodiat: “*teoria e bună, e interesantă, dar un experiment bine făcut este valabil pentru totdeauna*”.

Am putea parodia și noi și să zicem: “*un blazon este interesant, este o emblemă pentru o comunitate, dar o medalie te ține toată viața*”.

Eleodor Popescu, pentru cine nu știe, a terminat Electronica împreună cu noi dar ulterior a revenit la prima dragoste, a absolvit Matematica și a funcționat o viață întreagă ca profesor cu rezultate deosebite.

Nu puteam să neglijez doamnele/domnișoarele care ne-au servit la masă. Am avut grijă ca această poză și încă câteva în plus să ajungă la "andrisante", vorba cetățeanului turmentat.

Radu Tica a venit,
Barba lui e ca un scut
Si fiind bine acoperit
Este greu recunoscut.

21/09/2015 17:02

În poza următoare sunt prezentați câțiva “cheflii”, participanți acum doi ani la minunata excursie organizată de CSF-iști la Zărnești.

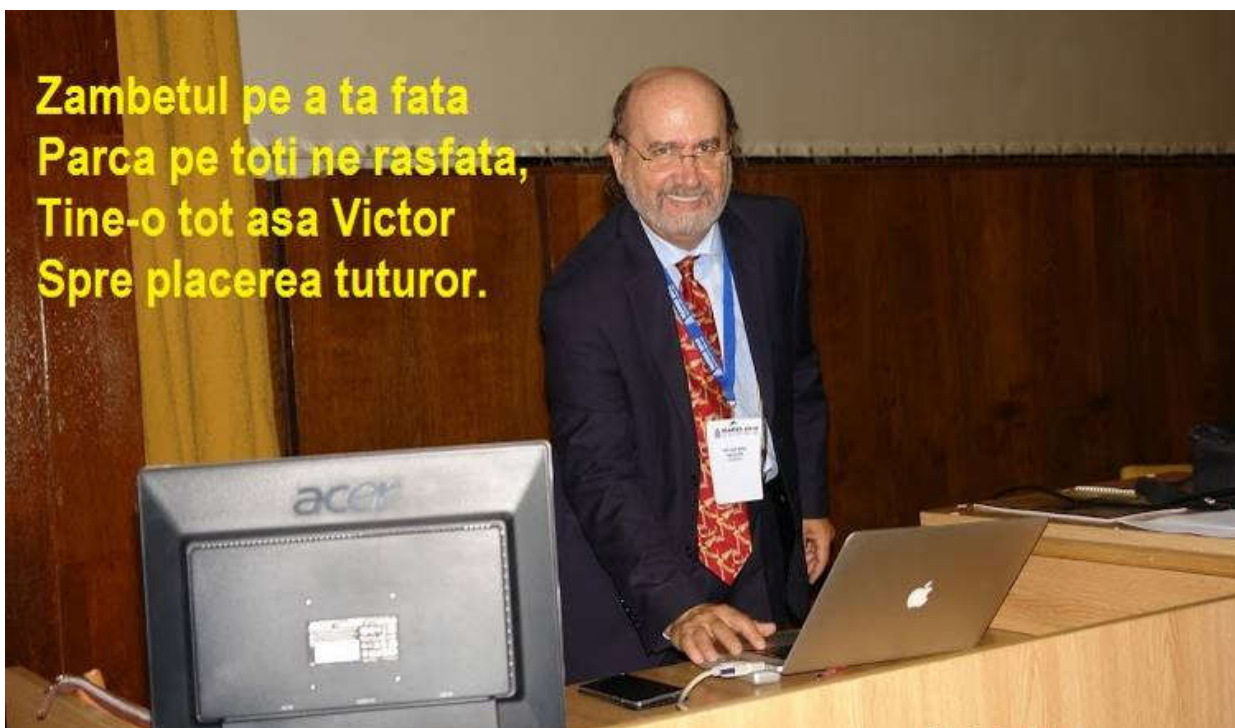

Fiti atenti, beti cu masura,
Doar nu suntem la Zarnesti,
Aici lumea-i elevata,
Ne aflam in Bucuresti.

Pentru cei mai suferinzi
Ne-am bucurat permanent
De-aceste sticle cu vin
Pentru gastric pansament.

Zambetul pe a ta fata
Parca pe toti ne rasfata,
Tine-o tot asa Victor
Spre placerea tuturor.

No jó, veni si Gyuri
Ca demult nu l-am vazut,
Ca si ceilalti colegi
Doamne bine-a petrecut.

21/09/2015 15:57

Nicu Avram, colegul din America, mi-a făcut cadou sabia reprezentată mai sus, în mărime aproximativ naturală. Cu această ocazie i-am mărturisit colegului Scrima că mai nou practic și eu ... scrima.

Mișule, ne ceri CV-ul,
Celor de-aici, din alte zări,
Să-l punem pe site-ul nostru,
Cumva vei face angajări ?

Chestiunea aceasta cu angajarea îmi aduce aminte de o mică poveste:
Un patron făcea angajări, la interviu s-a prezentat un candidat.

Patronul: – *Să știți că la noi în firmă punem mare preț pe curățenie și pe ordine, v-ați șters tălpile pe preșul de la intrare ?*

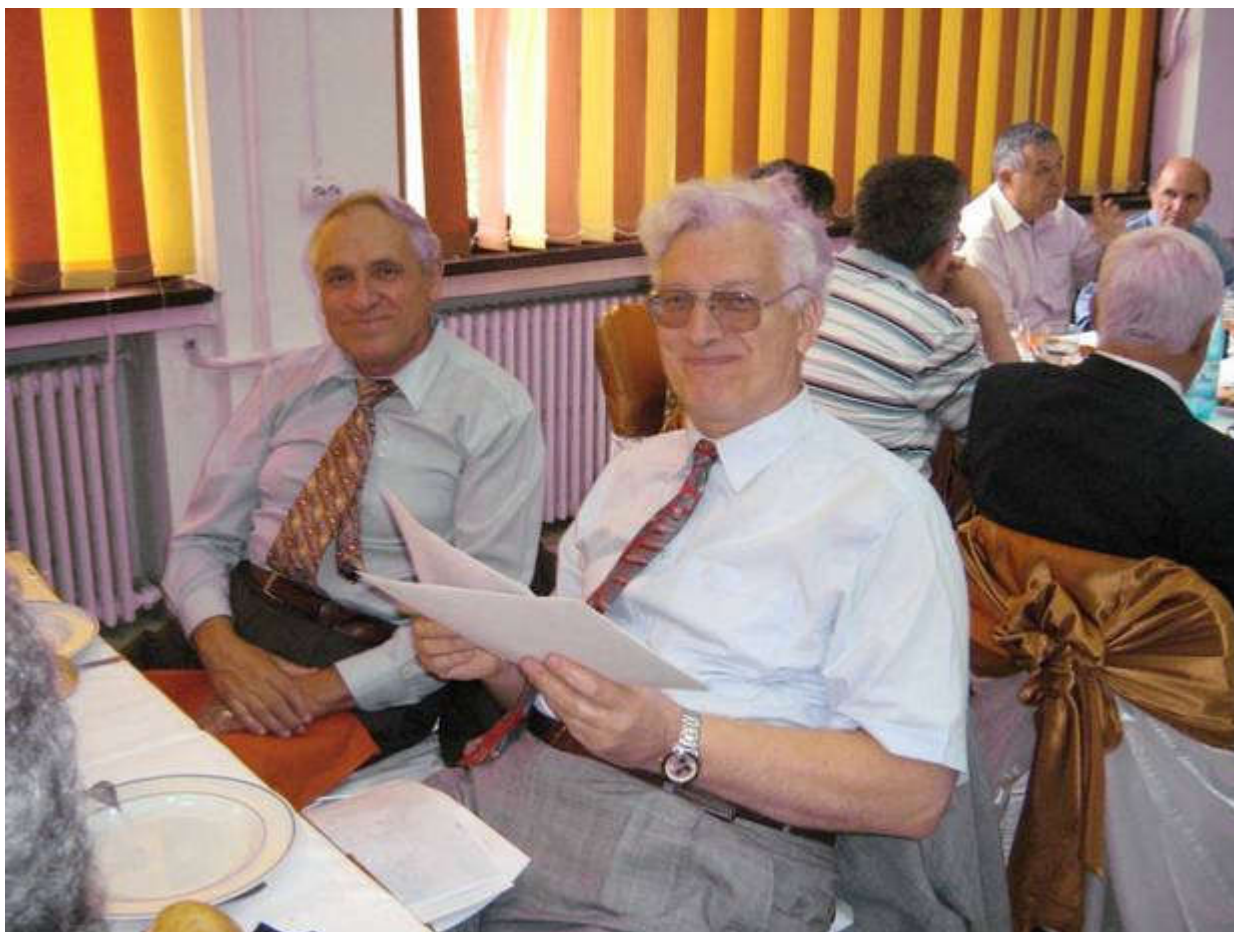
Candidatul: - *Da, le-am șters.*

Patronul: *La noi în firmă punem mare preț pe cinste și pe corectitudine, să știți că noi nu avem preș la intrare.*

Problema cu CV-ul, mai veche, a ridicat-o din nou Mihai Gheție în aula Facultății, ideea este ca fiecare coleg să-și scrie CV-ul pentru a fi postat pe site-ul nostru. Cât o fi de utilă o astfel de acțiune nu-mi dau seama, mai ales că este greu, dacă nu chiar imposibil, de conving toți colegii să-și trimită CV-ul (să facem iar un referendum ?). De postat CV-ul pe site doar pentru o parte din colegi mi se pare fără noimă. Dar, în fine, nu vreau să descurajez sau să influențez pe nimeni, este o simplă părere personală.

Să știți că poza următoare, de la întâlnirea din 2010, cu Nicu Drăgulănescu și Mișu Gheție, nu am postat-o întâmplător. În vremea aceea habar nu aveam cine este Mișu Gheție, pe Nicu îl știam de la admiterea în Facultate, fiindcă ni se potriveau numele până la a cincea literă și la probele scrise stăteam unul lângă altul în bancă. Între timp Mișu a făcut minunatul nostru site, dat mai jos, iar eu începusem să scriu catrene. Poate poza făcută a fost o premoniție a ceea ce urma să se întâmple. Acum suntem prieteni buni, ne auzim pe internet și la telefon și ne vedem la diverse întâlniri.

<http://promotia70eltc.nvn.ro>

În timp ce scriam la această lucrare, Nicu Drăgulănescu mulțumea pe internet organizatorilor din Constanța (Doru Norea, Giorgio Scrima și Iulian Chirea) pentru reușita excursiei și în același timp recunoștea, în calitatea lui de fost ghid turistic, eforturile depuse de cei trei colegi. Îmi vine totuși să afirm că eforturile depuse n-au fost totuși mai mari decât cele depuse pentru absolvirea Facultății de Electronică, cei trei sunt ingineri diplomați, adică au diplome de inginer muncite nu cumpărate. În această calitate nu cred că efortul organizatoric a fost prea mare, poate mai mult în plan fizic. În ce mă privește regret că nu am putut participa la sejurul dobrogean dar în același timp, mai mult în glumă mai în serios, nu regret pentru că în planul organizatoric a fost eliminată vizita la Crama Murfatlar. Ecourile dobrogene le așteptăm, cu interes și cu nerăbdare, atât vizual cât și textual.

În continuare, apropo de diplomele de mai sus, am să zic un banc care, până la urmă, ilustrează o tristă și neproductivă realitate de la noi .

Se zice că un tip agață o prostituată (sau invers ?) și merge la ea acasă, aici mirare mare, casa întreagă era plină de cărți și tratate. La întrebarea tipului despre aceste cărți primește răspunsul:

-Eu sunt absolventă a două facultăți și în plus am și un doctorat.

Întrebare: *-Și cum ai ajuns prostituată ?*

Răspuns: *-Printr-un mare noroc.*

Ultimele știri venite din Constanța confirmă faptul că excursia s-a desfășurat în cele mai bune, condiții spre satisfacția participanților. Ca urmare organizatorilor Iulian Chirea, Giorgio Scrima și Doru Norea le-am zis-o:

Nicu Dragulănescu propunea la un moment dat ca excursia urmatoare sa fie organizata in America, pe baza faptului ca acolo avem multi colegi. Ar fi interesant numai sa nu fim asimilati ca emigranti.

Nicu Drăgulănescu a venit și el cu o surpriză, a făcut cadou colegilor câte un CD cu “Electronica românească. O istorie trăită. Vol. I și II”.

Urmează poze pentru a fi comentate și admirate de fiecare în parte. Apar, poate cu câteva scăpări, toți participanții la marea și memorabila întâlnire.

În poza de sus este prezent profesorul Luchian, în Facultate l-am avut asistent la cursul de “Acceleratoare de particule” susținut de profesorul Teodorescu, secția Ingineri fizicieni.

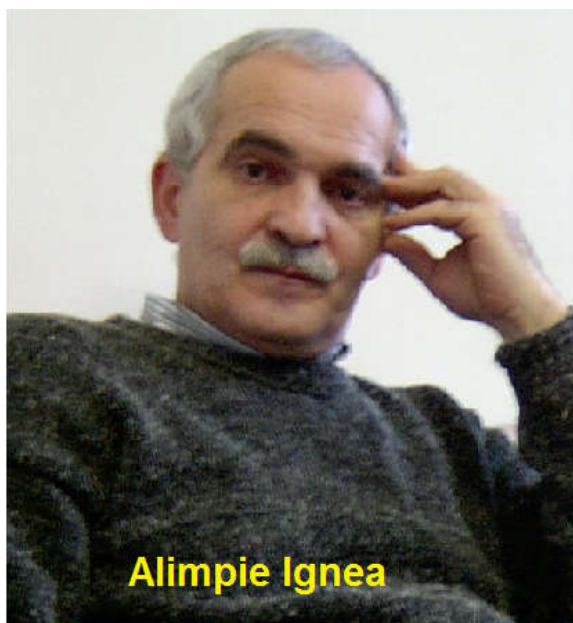

În continuare sunt prezentate pozele celor cinci colegi așteptați și care nu au venit.

Mariana și Lucia
N-au venit, regret amar,
La fel n-au făcut prezență
Alimpie și Ivar.

**Desi era asteptat
Nu a venit Tibi Popescu,
Regretul este enuntat.
Pacat ca n-am o rima-n -escu.**

Ivar Schwertner, participant asiduu la întâlnirile noastre, de data aceasta nu a venit din cauza unei firme de consultanță pe care o înființează acum, de aceea i-am expediat următorul catren:

La a ta companie
Să numești un director
Ca să poți veni la noi
Atunci când te-o prinde-un dor.

Evident, regretul că n-au venit îi vizează și pe alți colegi, dar cei cinci de sus erau așteptați în mod special. Îi înțelegem, fiecare a avut probleme care i-au împiedicat să vină, dar totuși îmi vine să pun o întrebare: există ceva mai important ca venirea la întâlnirile colegiale ?

Recent Nicu Drăgulănescu mi-a trimis două mesaje de salut din partea profesorilor noștri Mariana Beliş și Alexandru Popovici. În ce vă privește pe cei din anul paralel, cei de la EA, vă invidiez pentru cursul minunat de Măsurări electrice și electronice ținut de Mariana Beliş.

Dragii mei foști studenți,

Acum patruzeci și opt de ani intram în sală să țin cursul de Măsuri. Intram cu emoția firească a oricărui profesor, cu dorința de a răspunde așteptărilor voastre, cu bucuria de a vă transmite ceva nou. Întâlneam privirile voastre tinere, agitația premergătoare cursului peste care se așternea liniștea.

E greu să-mi imaginez cum ar arăta sala aceea azi, după trecerea anilor, cum ar arăta fiecare din voi, câte locuri goale ar apărea pe ici pe colo. Pe mulți nu v-aș mai recunoaște și cred ca nici pe mine mulți nu m-ar recunoaște. Aproape jumătate de secol desparte acel curs de întâlnirea de azi, la care, cu regret, nu pot participa. Jumătate de secol e mult. În acest interval se desfășoară o viață de om, cu realizări și eșecuri, cu uniri și despărțiri, cu copii și nepoți.

Noi am apucat o cotitură istorică la care nici nu puteam visa. Am devenit liberi să gândim, să vorbim, să circulăm. Unii dintre voi au profitat și și-au luat zborul, ceea ce explică parțial absențele de azi. Am dovezi că majoritatea celor plecați s-au realizat excelent pe tărâmurile îndepărtate, probă a calității învățământului din țara noastră.

Și eu mi-am luat zborul, și eu a trebuit să mă adaptez noilor condiții, să uit de Măsuri și de Electronică și să predau limbaje de programare pentru Inteligență artificială, să mă obișnuiesc cu noi metode de predare, cu noi studenți, nici pe departe atât de disciplinați și motivați ca voi.

De câțiva ani am abordat un domeniu care mă pasiona de mult, literatura. Am scris un roman, nuvele, amintiri din țară. E odihnitor și distractiv. Dacă vreți să mă citiți, mă găsiți pe Internet.

Am plecat de aproape treizeci de ani, dar miracolul memoriei face ca la auzul unor nume sau trăiri din țară, frumusețile Parisului să pălească și să resimt savoarea acelor timpuri îndepărtate, întărită de farmecul tinereții apuse.

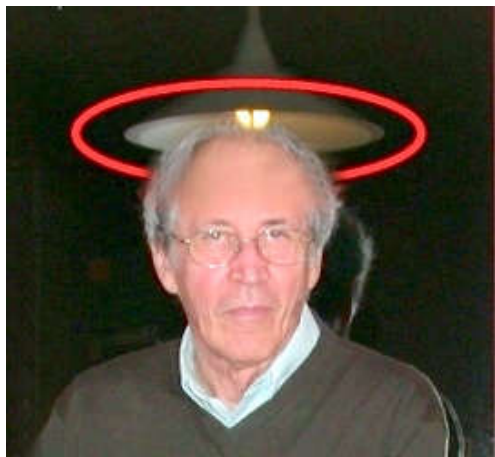
Și, în așteptarea aniversării următoare, când îmi iau angajamentul să nu mai lipsesc, vă urez să petreceți acest moment minunat al revederii cu veselie și să beți un pahar pentru planurile de viitor, căci viața continuă.

Cu frumoase aduceri aminte,

Mariana Belis

Dragi prieteni,

Vă mulțumesc mult pentru amabila invitație de a mă asocia la sărbătorirea a 45 de ani de la terminarea facultății.

Din păcate obligații luate anterior mă împiedică s-o fac dar voi împărtăși de la distanță această celebrare.

Mă leagă de seria voastră amintiri foarte plăcute și cred că am țesut împreună, acum 45 de ani, legături foarte puternice ce rămân foarte prețioase pentru mine.

Ar mai fi foarte multe de spus, dar de fiecare dată când sunt invitat să fac un discurs îmi vine în minte o

frază a lui André Gide care spunea cam așa :

« Le nombre de bêtises qu'une personne intelligente peut dire dans une journée n'est pas croyable. Et j'en dirais sans doute autant que les autres, si je ne me taisais plus souvent. »

[André Gide](#) - [Journal 1939-1949 Souvenirs](#), 13 septembre 1940

Inchei așadar dorindu-vă petrecere frumoasă, sănătate și noroc.

Cu drag,

Alexandru Popovici

15 septembrie 2015

În final încă odată vreau să mulțumesc/mulțumim organizatorului Victor Neagoe pentru întâlnirea memorabilă, și din acest an. Încă cinci ani până la întâlnirea jubiliară din 2020 trec repede, tot secretul este ca noi să rămânem la suprafață și să ne păstrăm în formă , dar totuși poate nu e rău să ținem cont de următoarele două catrene.

Întâlnirea autumnală
A fost una minunată
Și-am dori-o repetată
Cu o rată anuală.

Variantă:

Suntem curând septuagenari,
Începem să ne rărim,
Nu credeți c-ar fi momentul
Anual să ne-ntâlnim ?

În ce ne privește am avut noroc, pentru că nu totdeauna și nu toți absolvenții de licee sau facultăți au beneficiat de un grup de colegi care să se ocupe de organizarea întâlnirilor. Noi, grație divină, am avut colegii de la Facultate dar și din afară care s-au ocupat de întâlnirile noastre cincinale și nu au ratat nici una de-a lungul anilor. Acești colegi sunt Victor Neagoe, Doina Chiru-Moraru, Vasile Lăzărescu, Nicolae Drăgulănescu, Teodor Tebeanu și Radu Tudorache (Dumnezeu să-i odihnescă pe ultimii doi).

În general orice activitate omenească are ca punct de plecare o inițiativă a unei persoane sau a unui grup de persoane. Interesant este că atunci când ți-asumi o inițiativă automat ți-asumi și responsabilități, pentru că oamenii sunt confrunțați cu niște oportunități la care până atunci nu sperau sau poate nici nu visau. Din momentul confruntării cu noul proiect încep observațiile, propunerile, criticile, laudele, etc., care de altfel sunt naturale pentru că niciodată nu poți să-i mulțumești pe toți, dar inițiativa asumată trebuie dusă până la capăt cu cea mai mare responsabilitate.

După această digresiune “filosofică” închei cu câteva catrene.

Chiar și clipe minunate
În timp ele-s limitate,
De aceea ne gândim
Tot mereu să ne-ntâlnim.

Clipele minunate
Totuși nu dispar aiurea,
Când și când ele revin,
Ne ajută amintirea.

Bine-ar fi, chiar ideal,
Ca la-ntâlniri viitoare
S-avem muzică-n local,
Să ne mișcăm pe picioare.

Fiindcă-avem fete puține
Nu intrăm în disperare,
Fiecare se prezintă
Cu câte neveste are.

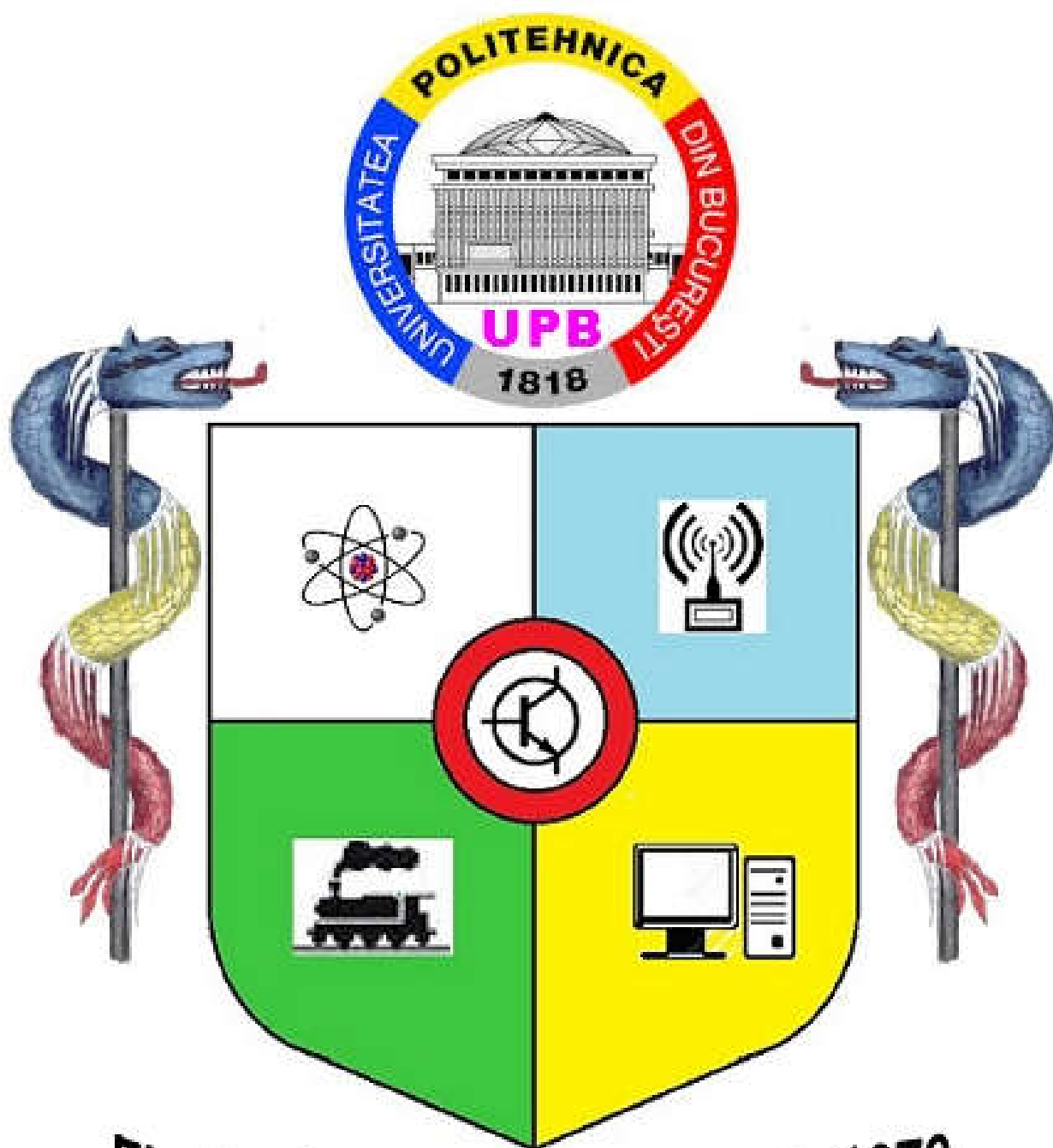

Au trecut încă cinci ani
Din sublima noastră viață,
Printre multe fericiri
Cu-ntâlniri ea ne răsfată.

Să ne vedem cu bine și cu toți peste cinci ani !

Radu-Diomid Drăguș
Secția Ingineri fizicieni
Sept. 2015

Electronică și Telecomunicații *1970

2015 – 45 de ani de la absolvire